

VRHOVNOM SUDU RH

Putem

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU

Na broj: P-343/2020

Pravna stvar

Tužitelj: STEČAJNA MASA IZA DOM d.o.o. iz Osijeka, OIB: 31695947880 u stečaju po pun.

Tuženik: RH po ŽDO, OIB: 52634238587

Radi: naknade štete

Vps: 4.829.314,00 kn

PRIJEDLOG ZA DOPUŠTENJE REVIZIJE TUŽITELJA

I/ I-stupanjskom presudom br. gornji od 21.01.2022. godine odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim je zahtijevao da mu tuženik isplati na ime naknade štete u izreci presude navedeni novčani iznos od 4.829.314,00 kn, te je istovremeno obvezan tužitelj da tuženiku naknadi trošak od 640.840,00 kn.

Iz obrazloženja predmetne presude proizlazi da sud smatra da tužitelj nije aktivno legitimiran za tužbu u navedenoj pravnoj stvari, te da se u konkretnom slučaju ne može primijeniti odredba čl. 195. Zakona o parničnom postupku koja određuje da ukoliko stranka za vrijeme trajanja parnice otuđi stvari ili pravo o kojima parnica teče, to ne sprječava da se parnica između istih stranaka dovrši. Naime sud smatra da je sklapanjem između prednika tužitelja (Dom d.o.o.) i fizičkih osoba Josipa Grubišić, Dragutina Ljubej, Smiljane Grubišić i Zdravke Zorić-Ljubej, ugovora o ustupanju tražbine umjesto ispunjenja, upravo predmetne tražbine prema Republici Hrvatskoj, dana 26.02.2014. godine, prestala građanskopravna legitimacija tužitelja za predmetni zahtjev. Drugim riječima da iz navedenog razloga tužitelj više nije aktivno legitimiran tražiti od suda da naloži tuženici ispunjenje predmetne tražbine. Svoj pravni stav suda zasniva na odredbi čl. 88. st. 1. Zakona o obveznim odnosima, te smatra da tužitelj više nije vjerovnik u odnosu na tuženika po osnovi naknade štete.

Povodom žalbe tužitelja II-stup. Visoki Trgovački sud RH svojom presudom broj: PŽ-742/22-2 od 23.2.2022. god. koju je tužitelj primio 23.3.2022. god. odbio je žalbu, te potvrdio pravni stav I-stup. suda. Naime II-stup. sud smatra da je ustupanjem tražbine koja je predmet spora trećoj osobi, tužitelj izgubio aktivnu materijalnopravnu legitimaciju, te da se primjenom odredbe čl. 195. ZPP-a koja određuje mogućnost okončanja parnice u slučaju da koja stranka u tijeku parnice otuđi stvar ili pravo o kojem teče spor, ne uspostavlja ponovno aktivna legitimacija tužitelja. Također smatra da da unatoč činjenici da su tužitelj i treća osoba povodom ustupanja tražbine koja je predmet spora, naknadno sklopili izvanjudsku nagodbu, nisu ugovor o ustupu umjesto ispunjenja od 26.2.2014. god. stavili izvan snage.

PRAVNO PITANJE ZBOG KOJEGA SE PREDLAŽE DOPUSTITI PODNOŠENJE REVIZIJE

Tužitelj s obzirom na donesene odluke u smislu čl.117.Zakona o izmjenama i dopunama ZPP-a,u odnosu na odluku II-stup.suda,Visokog trgovačkog suda RH,ali i I-stup.suda, jer su u obje odluke izraženi isti pravni stavovi,podnosi gornji prijedlog.

Tužitelj svoj prijedlog podnosi u smislu čl.385,a u vezi čl.400 ZPP-a,zbog pravnih pitanja propisanih odredbama čl.82.st.2,u vezi čl.88.st.4,te čl.150.Zakona o obveznim odnosima,te u vezi čl.195.Zakona o parničnom postupku.

Tužitelj sukladno svojim navodima tijekom postupka,te razlozima žalbe protiv I-stup.presude postavlja slijedeće pravno pitanje:

1.Prestaje li obveza dužnika prema svome vjerovniku,ako vjerovnik tu tražbinu ustupi trećoj osobi(čl.82.ZOO-a)i prenosi se isključivo prema trećoj osobi?

2.Može li dužnik i u slučaju da sazna da je njegova obveza ustupljena trećoj osobi,ispuniti obvezu svome vjerovniku i osloboditi se obveze(čl.88.st.4.ZOO-a)?

3.Da li sklapanje nagodbe o spornom ugovornom odnosu tj tražbini iz ugovora o ustupanju između vjerovnika i treće osobe,dolazi do uspostave materijalnopravnog odnosa koji se odnosi i na dužnika tražbine o kojoj je naknadno sklopljena nagodba(čl.150.ZOO-a)?

OBRAZLOŽENJE PRIJEDLOGA

III/ Nesporno je da je prednik tužitelja tada Trgovačko društvo Dom d.o.o. prije otvaranja stečaja pokrenuo protiv tuženika RH sudski postupak za naknadu štete, uslijed nezakonitog rada upravnih tijela RH,a zbog kojeg je nezakonitog rada izgubio pravo na izvođenje građevinskih radova unatoč prethodno izdanoj građevinskoj dozvoli,te stoga izgubio mogućnost sagraditi zgradu s apartmanima radi prodaje na tržištu i ostvarivanja prihoda.Navedeni spor pokrenut je tužbom od 10.9.2012.god. i prije toga prijedlogom za mirno rješenje spora u smislu čl.186 a ZPP-a od 23.5.2012.god.,dakle prije otvaranja stečajnog postupka.

Nesporno je i to da je prije otvaranja stečajnog postupka, zbog novčane tražbine koje su fizičke osobe Josip Grubišić i dr. imali prema trgovačkom društvu Dom d.o.o., a nakon pokretanja parničnoga postupka protiv tuženika Republike Hrvatske,došlo između istih tj. dužnika Dom d.o.o. i vjerovnika fizičkih osoba,do cesije,odnosno sklapanja ugovora o ustupanju tražbine koja je bila predmetom tužbe.

Međutim, budući je u navedenoj pravnoj stvari nakon podnošenja tužbe i dostave tuženiku RH tužbe na odgovor došlo do zasnivanja litispendencije, sud je u obvezi primijeniti odredbu čl. 195. st. 1. ZPP-a koja određuje da ako koja od stranaka otuđi stvar ili pravo o kojem teče parnica,to ne sprečava da se parnica među istim strankama dovrši.Također čl.195.st.2. ZPP-a je određeno da **stranka koja pribavi stvar ili pravo može stupiti u parnicu** umjesto tužitelja ili tuženika **samo ako na to pristanu obje stranke.**

Pri takvom stanju stvari,odbijanjem tužbe sudovi su pogrešno primijenili odredbe ZPP-a,kao i materijalno pravo,propuštajući iznijeti pravni stav o utjecaju na materijalnopravne odnose tužitelja i tuženika,naknadnog sporazuma tj.**nagodbe(čl.150.ZOO-a)** tužitelja i fizičkih

osoba kojom su na drugačiji način uređena međusobna prava i obveze glede tražbine koja je predmet ugovor o ustupanju, odnosno tužbenog zahtjeva. Stoga su sudovi pogrešno zaključili da je spomenutim ugovorom o ustupanju od 16.02.2014. godine toga dana prestala aktivna legitimacija i materijalno pravna osnova tužbenog zahtjeva tužitelja.

Naime, prije svega tijekom ovog postupka u svezi sa valjanošću ugovora o ustupanju, a koji je bio poseban predmet spora pred Trgovačkim sudom u Osijeku, između Dom d.o.o. u stečaju odnosno sada Stečajne mase iza Dom d.o.o. u stečaju i spomenutih fizičkih osoba, sklopljena je nagodba 03.06.2020. godine kojima je uređen međusobni odnos između tužitelja i spomenutih fizičkih osoba u pogledu tražbine po osnovi naknade štete koja je predmet ovog spora. Navedenom nagodbom Stečajna masa iza Dom d.o.o. u stečaju zadržava pravo na naplatu predmetne tražbine, a iz kojeg će naplaćenog iznosa, zadržavši za sebe iznos od 2.762.281,42 kn, preostali iznos isplatiti fizičkim osobama Josipu Gić i dr. te trgovačkom društvu Silba d.o.o. iz Koroda radi namirenja obveze prema istima.

Dakle ako je stav suda da je prvotnim ustupanjem prestala aktivna legitimacija tužitelja, nagodba ima karakter novacije (čl. 145 ZOO-a), pa ako su stranke jednake pred zakonom, danom sklapanja nagodbe, ponovo se uspostavlja aktivna legitimacija tužitelja. Sve to dogodilo se prije zaključenja glavne rasprave, dakle za vrijeme trajanja parnice, pa su sudovi morali sa jednakom pažnjom i jednakim pristupom prema odredbama ZOO-a, utvrditi da je tužitelj aktivno legitimiran. Argumentum a contrario, ako bi sada fizičke osobe pokrenule spor prema RH, ista bi se pozivajući na nagodbu osporila aktivnu legitimaciju trećim osobama.

No, neovisno o tome što je uopće sklopljen ugovor o ustupanju, koji je nagodbom izmjenjen, sud zauzima u navedenoj procesnoj i obveznoj pravnoj situaciji pogrešan pravni stav, da bi međusobnim ustupanjem tražbine prestala tražbina i aktivna materijalno pravna legitimacija tužitelja prema RH kao tuženiku.

Naime, odredbe Zakona o obveznim odnosima koje su navedene u glavi VI kao promjene u obveznom odnosu, te se odnose na promjene na strani subjekta, izražene su odredbama čl. 80.-103. Zakona o obveznim odnosima.

Iz navedenih odredaba koje se odnose na promjene na strani vjerovnika tražbine, dakle od čl. 80. do zaključno čl. 95. ZOO-a vidljivo je da se radi o **odnosu između vjerovnika i trećih** osoba, ali ne i direktnom odnosu prema dužniku obveze. Dužnik i nadalje duguje ispunjenje obveze svome vjerovniku, jer ako je ustupanje napravljeno, a dužnik nije o istom obavješten, njegovo ispunjenje obveze prema ustupitelju oslobada ga obveze (čl. 82. st. 2. ZOO-a). No u odnosu na navedenu materijalno pravnu situaciju, trebalo je primijeniti i jasna procesna pravila iz čl. 195. st. 1. ZPP-a, koja određuju da se parnica može završiti, da stjecatelj tražbine ne mora stupiti u parnicu, a presudom u kojoj bi se dužnik obvezao da tražbinu ispuni ustupitelju, dužnik se ne bi mogao ponovo obvezati na ispunjenje i prema primatelju tražbine.

Navedena procesna pravila su upravo propisana da bi se spriječila šikana vjerovnika, jer bi u slučaju da kao u konkretnom slučaju tužba prema tužitelju bude odbijena, primatelj dospio u zastaru, a tuženik bi se oslobodio obveze, ali ne zato što nije odgovoran za njezino ispunjenje, nego zbog zlouporabe procesnih prava. Upravo navedena procesna pravila su i propisana kako bi se zaštitio vjerovnik, a ne kako bi se dužnik zlouporabom procesnih mogućnosti oslobodio obveze.

Tuženik je u obvezi prema tužitelju, a kako će se riješiti odnos primatelja (treće osobe) i ustupitelja (tužitelja), nije predmet ovog spora.

U konkretnom slučaju Stečajna masa iza Dom d.o.o. u stečaju je vjerovnik temeljem instituta naknade štete, prema RH, te RH nije imala obveza prema fizičkim osobama. Sukladno navedenom, međusobni odnos tužitelja kao vjerovnika prema RH, s trećim osobama odnosno odnos tužitelja prema svojim dužnicama nema direktne i neposredne građansko pravne, a samim time niti procesne veze s tuženikom. Tuženik RH ukoliko je odgovoran za štetu dužna je štetu isplatiti onome kome je šteta pričinjena, a to je u konkretnom slučaju tužitelj Stečajna masa iza Dom d.o.o., a da li će i u kojoj mjeri tužitelj u slučaju uspjeha u parnici postupiti prema nagodbi i ugovoru o ustupanju tražbine, ne tiče se niti tužnika, niti ovog suda.

Upravo je i smisao navedene odredbe čl. 195. st. 1. ZPP-a da se u procesno pravnom smislu nastavi parnica, pa se sukladno navedenom sud nije ni trebao upuštati pri takvom stanju stvari, u materijalno pravnu ocjenu posljedica ustupanja tražbine jer je evidentno da je tuženik ukoliko je odgovoran za nastalu štetu, štetu uzrokovao tužitelju odnosno nekadašnjem trgovačkom društvu Dom d.o.o. No ako već je ustup tražbine napravljen, onda se mora uzeti u obzir da je u vezi istoga sklopljena nagodba, pa se na dužnika ne može odnositi samo odnos između vjerovnika i treće osobe kao ustup, već i naknadno sklopljena nagodba, jer ih povezuje ista tražbina i isti Zakon o obveznim odnosima.

No ako sud već vodi računa o obvezi tuženika, onda je morao uzeti u obzir odredbu čl. 88. st. 4. ZOO-a kojom je određeno je u slučaju ustupanja radi ispunjenja dužnik ustupljene tražbine može ispuniti svoju obvezu prema ustupitelju čak i kada je obavješten o ustupanju. Dakle, ako je dužnik (RH) u mogućnosti dobrovoljno ispuniti svoju obvezu prema ustupitelju (tužitelju Stečajna masa iza Dom d.o.o. u stečaju) onda je u svakom slučaju i dužan istu ispuniti prisilno, u smislu ne samo materijalnih odredbi ZOO-a, već i procesnih odredbi ZPP-a.

Sukladno navedenom pogrešan je pravni stav I-stupanjanskog suda da bi sklapanjem ugovora te zanemarujući nagodbu tužitelja i trećih osoba, prestao biti aktivno legitimiran, odnosno da ne bi s mogao zahtijevati od tuženika RH obvezu na isplatu štete.

RAZLOZI ZA VAŽNOST PRAVNIH PITANJA

Sukladno odredbi čl. 385a. ZPP-a odluka o navedenim pitanjima važna je ne samo za odluku u ovom sporu, već prije svega za osiguranje jedinstvene primjene prava (ZOO-a i ZPP-a) i ravnopravnosti u njegovoj primjeni (jednakosti stranaka pred zakonom), te sam razvoj prava kroz njegovu praksu.

Naime opće je poznato da su u pravnoj praksi i svakodnevnom životu vrlo često u primjeni instituti cesije, odnosno ustupanja potraživanja, te je stoga vrlo značajno da se u pogledu primjene navedenog pravnog instituta osigura njegova jedinstvena i jednaka primjena u praksi. Sa jedne strane nemogućnost plaćanja zbog činjenice da u poslovnom ili životnom odnosu ispunjenje obveza zavisi od prethodnog ili istovremenog ispunjenja obveza drugih sudionika pravnih odnosa, te sa druge strane opće poznata dugotrajnost sudskih postupaka i uslijed toga upitnost naplativosti tražbine kada jednog dana napokon postane ovršna, prisiljavaju stranke da svoje odnose uređuju vrlo često cesijama. Također i u konkretnom slučaju jedna poslovna aktivnost tvrtke DOM koja je započela još 2005. god. nije dovršena, a jednako tako s tim u vezi niti sudski spor pred parničnim sudom još od 2013. god. Jedini uzrok propuštene izgradnje je nezakonit rad upravnih tijela, pa su oštećenici bili prisiljeni pokušati riješiti svoje

odnose i obveze prema trećim osobama cesijom, pa se konačno po mišljenju tužitelja nezakonitom primjenom odredbi ZOO-a onaj koji je za sve odgovoran oslobada lakonskim tumačenjem i primjenom zakona od odgovornosti, a tužitelja i treće osobe ostavlja da sami snose posljedice pogrešnih i nezakonitih odluka upravne vlasti!!

To samo ukazuje da su obični poduzetnici i fizičke osobe nakon 17 godina pokušaja da ostvare pravo na naknadu štete koju im je nestručnim i nezakonitim radom uzrokovala uprava vlast nemoćni ne samo pred zakonom, već i pred sudom koji bi trebao na pravičan način i u razumnom roku odlučiti o njihovim pravima. No navedena nemoć tužitelja u ovom postupku, koji bi u slučaju naplate štete istim iznosom podmirio tražbine radnika u stečaju, te obvezu prema trećim osobama, ne bi smjela biti pokazatelj svima onima koji bi trebali odgovorno vršiti svoju javnu funkciju, ali to ne čine, i da neće snositi odgovornost, te da će i svi oni koji se budu našli u takvoj ili sličnoj situaciji dobiti pravičnu zaštitu koja im pripada i po zakonu i po Ustavu RH.

Dakle pravilna i zakonita odluka u ovom postupku i pravilna primjena procesnih i materijalnih pravila izraženih kroz postavljena pravna pitanja, ne bi trebala predstavljati samo odluku koja bi imala značaj za ovaj spor, već bi trebala spriječiti takva buduća postupanja, te omogućiti da svi oni koji ipak budu trebali pravnu zaštitu od suda, istu ostvare u razumnom roku i pravično, kada to tužitelji nisu još uvijek uspjeli nakon 17 godina!!!

IV/ Tužitelj stoga predlaže da VS RH donese odluku;

kojom će dopustiti reviziju u korist tužitelja protiv presude Visokog trgovačkog suda RH, broj: Pž-742/2022-2 od 23. veljače 2022. god., kako bi se mogla izjaviti revizija protiv iste presude, kao i presude Trgovačkog suda u Osijeku, broj: P-343/2020-81 od 21. studenog 2021. god.

Tužitelj zahtjeva trošak:

1. sastav revizije Tbr. 10 7.243 b

2. PDV 25%

3. SP za reviziju

4. SP za presudu

= 72.439,00 kn

= 18.109,00 kn

= 10.000,00 kn

= 5.000,00 kn

U Osijeku, 19. travnja 2022. godine

Tužitelj po pun.

**Darko
Šuper**

Digitalno
potpisao: Darko
Šuper
Datum:
2022.04.21
08:33:00 +02'00'

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Osijeku

Obavijest o primitku elektroničkog podneska

kojom se potvrđuje da je **Darko Šuper**, OIB 97101145464, dana **21.04.2022.** u **08:35:40** sati u svojstvu **Odvjetnik** sustavu za komunikaciju sa sudovima elektronskim putem predao pošiljku čiji sadržaj je naveden u nastavku.

Osnovni podaci pošiljke

Sud primatelj	Trgovački sud u Osijeku
Postojeći predmet na koji se pošiljka odnosi	P-343/2020
Primjedba	-

Podnesak

Vrsta	Prijedlog za dopuštenje revizije
Podnositelj	Stečajna masa iza DOM društvo s ograničenom odgovornošću za graditeljstvo, proizvodnju i trgovinu u stečaju
Broj stranica	5
Naziv datoteke sa sadržajem	Prijedlog za dopuštenje revizije - Stečajna masa iza Dom d.o.o..pdf
Veličina datoteke sa sadržajem	2,4 MB
Jedinstveni identifikator datoteke sa sadržajem (SHA-256)	1bb38322dd26044e738c60f53f58e6b9387a8e024de04f7b5ab8473986184eac